

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Octombrie (Brumărel)
nr. 10 (82) / 2023

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

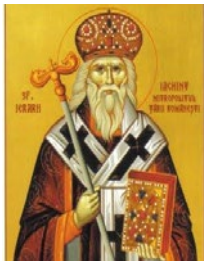
Lumea din inima mea

Citiți în pagina 1

„Muscă mică, unde îți e
casa?”

Citiți în pagina 4

Sfântul Ierarh Iachint,
Mitropolitul Țării Românești

Citiți în pagina 14

Rugăciunea - modalitate
de încălzire a sufletului!

Citiți în pagina 5

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*ragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

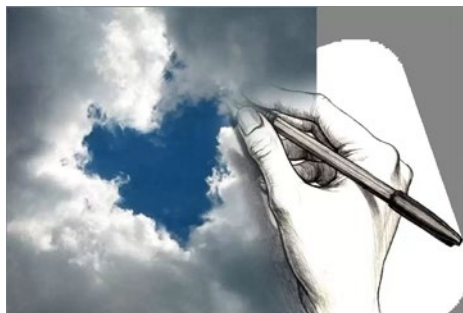
„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți da nici bătă nici toiağ
Îți da pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Lumea din inima mea

Cu voia Domnului, încep aceste rânduri, cu speranța că prin Duhul Sfânt voi reuși să „compactez”, să ordonez și să aștern gândurile mele, astfel încât, odată cu parcurgerea lor, să le trecem prin filtrul inimii, să vedem lumea prin ochii Domnului Hristos și să cercetăm realitatea

din noi. Zilele trecute, am citit o cugetare a unui părinte monah care spunea: „Viața mea depinde de ceea ce-mi doresc, de ceea ce iubesc, de ceea ce urăsc...”. Scurt și foarte cuprinzător. Oare de câte ori am fost siguri că ceea ce ne dorim este ceea ce ne este de folos? Oare de câte ori nu am fost în înșelare atunci când eram sigur că cel de lângă mine mi-a greșit? Sau, de câte ori am crezut că sunt „personajul pozitiv”, iar timpul (uneori chiar părintele duhovnic) mi-a descoperit contrariul?

În numărul trecut al revistei noastre am pus accent pe timpul pe care îl (ar trebui să-l) acordăm pentru consolidarea relației cu Domnul Hristos, relație foarte benefică pentru a afla ceea ce suntem cu adevărat. Trebuie să recunoaștem că cuvântul „empatie” a ajuns un cuvânt greu de înțeles pentru mulți dintre cei care purtăm numele de creștin. Astfel, deși nu ne dăm seama (diavolul este foarte viclean), am ajuns să nu mai compătimim pe cel ce suferă, am ajuns să nu simțim nevoia de a mângâia pe cel îndurerat, la fel cum nu ne interesează cu ce putem să ajutăm pe aproapele nostru. Cu toate acestea, afirmăm și credem cu convingere că ne simțim bine.

Fără a da exemple concrete, pot spune că mulți dintre noi „agreează” calea egoismului, fără a se pune în pielea aproapelui său, tratând cu nepăsare suferința pe care de multe ori chiar noi am pricinuit-o, căci am ajuns să trăim într-o lume modernă, ca și când Dumnezeu nu ar exista, într-o lume falsă, o lume plină de indiferență în care (ne) vedem bine doar propria persoană, restul fiind puși sub semnul întrebării. Astfel, am ajuns la concluzia că doar „cultivând” relația cu lumea spirituală vom ajunge să conștientizăm la un moment dat că (deși suntem vii) nu trăim cu adevărat! Astfel, fiecare vede lumea prin prisma inimii sale, pentru că omul blând va găsi alinare prin semenul său, pe când cel „iute” nu va vedea decât primejdii la tot pasul. Dragi prieteni, de peste două mii de ani nu mai putem spune că nu are cine să ne ajute. Așteptarea noastră a luat sfârșit. Dacă slăbănogul

de la scaldătoarea Vitezda a spus că: „Nu am om care să mă arunce în apă” (pentru a se vindeca), noi nu avem dreptul de a spune: „Nu am om!”, pentru că Domnul Hristos este alături de noi întotdeauna. Trebuie doar să-L căutăm. El a luat trup omenesc tocmai pentru a ne vindeca de toate bolile și nevoile: de cele trupești dar și de cele ale sufletului.

Acum, să tragem aer în piept, să stingem lumina și să ascultăm o frumoasă povestioară pe care doar minunatul scriitor Bruno Ferrero putea să ne-o ofere din condeiul și din inima sa:

„Era odată un bătrân care ședea la marginea unei oaze, la intrarea unei cetăți din Orientul Mijlociu. Un tânăr se apropie într-o bună zi și îl întrebă:

- Nu am mai fost niciodată pe aici. Cum sunt locuitorii acestei cetăți? Bătrânul îi răspunde printr-o întrebare:

- Cum erau locuitorii cetății de unde vii?
- Egoiști și răi. De aceea mă bucur că am putut pleca de acolo.
- Așa sunt și locuitorii acestei cetăți, răspunde bătrânul.

Puțin după aceea, un alt tânăr se apropie de omul nostru și îi puse aceeași întrebare:

- Abia am sosit în acest ținut. Cum sunt locuitorii acestei cetăți?

Omul nostru răspunde cu aceeași întrebare:

- Cum erau locuitorii cetății de unde vii?
- Erau buni, mărinimoși, primitivi, cinstiți. Aveam mulți prieteni acolo și cu greu i-am părăsit.
- Așa sunt și locuitorii acestei cetăți, răspunde bătrânul.

Un neguțator care își aducea pe acolo cămilele la adăpat, auzise aceste convorbiri și, pe când cel de-al doilea tânăr se îndepărtă, se întoarse spre bătrân și îi zise:

- Cum poți să dai două răspunsuri cu totul diferite, la una și aceeași întrebare?
- Fiule, fiecare poartă lumea sa în propria-i inimă.”

Povestea s-a terminat și lumina s-a aprins. Poate ar trebui să fim mai înțelepți. Nu trebuie să fim bătrân pentru a înțelege adevărul din om, ci fiecare dintre noi dacă-și va cerceta inima va afla că dacă este convins că nu a avut parte de nimic bun în trecut, nu va avea nici în viitor. Dragii mei, acela care vede prietenul în omul de lângă el nu se va lipsi de prieteni oriunde îl vor purta pașii. Și să nu uităm un mic „detaliu”: aproapele nostru nu este altceva decât ceea ce este în inima noastră, nu este decât ceea ce știm (putem) noi să vedem în el. Până la urmă, acest mic „detaliu” este cel care distruge sau consolidează relațiile dintre oameni. Când lumea din inima ta este întunecată sau în culori cernite, atunci poți avea

certitudinea că sufletul tău se află departe de a-l cunoaște pe cel de lângă tine.

Sunt convins că, oameni fiind, suntem supuși patimilor, dar să nu spunem că: „Nu am om!”, ci să-l rugăm pe Domnul Hristos să ne ajute spre a-l cunoaște pe aproapele nostru fără „dorsiunile” lucrate în el de patimi. Să nu uităm că fiecare dintre noi suntem creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, iar la acest aspect se cuvine să mă gândesc atunci când îl privesc pe cel de lângă mine, pentru că adesea văd una și înțeleg alta și, de cele mai multe ori, ceea ce văd nu este adevăr, ci este lumea din inima mea.

Deși am aprins demult lumina, scriind aceste rânduri, îmi revine în amintire o altă povestioară pe care nu o am scrisă, dar voi încerca să o redau așa după cum îmi revine în memorie: „...într-o zi, la ora de clasă, un învățător roagă copiii să scoată o coală de hârtie și să facă o compunere în care să facă referire la cele șapte minuni ale lumii. Timpul trece mai repede decât se așteptau copiii, iar învățătorul începe să strângă lucrările; dar, la o fetiță se oprește, căci nu terminase de scris.

- Te rog să închei mai repede, o roagă acesta.

- Vă rog să mă iertați, răspunde rușinată fetița, dar nu mă pot decide care sunt într-adevăr cele șapte minuni ale lumii: Grădinile suspendate din Babilon, Piramida lui Keops, Colosul din Rhodos și continuă cu celelalte... Eu cred că: să poți să vezi lumea din jurul tău, să auzi sunetul naturii, să te poți mișca, să guști din bunătățile pe care le pregătește mama, să simți soarele cum îți încălzește fața, să râzi și să iubești, sunt mai minuni decât tot ce omul a realizat. Toți au amuțit. O liniște adâncă se lasă în clasă. Învățătorul o mângâie pe cap, îi ia lucrarea și se îndepărtează în tăcere...”

Închei mesajul meu fără a comenta aceste ultime rânduri. Poate că ar trebui să ne întrebăm cum vedea fetița lumea din inima sa? Oare văd și eu lumea așa cum o vedea ea sau este doar o „banală” poveste? Știu că Sfinții părinți cugetau în inimile lor că sunt mai păcătoși decât toți cei din jurul lor, tocmai pentru că ei nu se mai „comparau” cu oamenii din vremea lor, ci aveau ca „etalon” pe Domnul Hristos, iar acest lucru îi făcea să se vadă pe ei ca neînsemnați.

Dragi prieteni, cu cât îi considerăm mai buni pe cei din jurul nostru, cu atât devenim și noi mai buni. Acest lucru nu reprezintă o slăbiciune omenească, ci mă ajută (ne ajută) la înțelegerea patimilor care mă (ne) domină și îmi deschide calea să văd lumea din inima mea.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

„Muscă mică, unde îți e casa?”

*I*n luna iulie, am avut ocazia de a călători într-un deosebit pelerinaj pe la mănăstirile Rimetea, Prislop, Râmeț, Tismana, Dumbrava, descoperind totodată și frumusețea Cazanelor Dunării.

În primele ore ale călătoriei, stând în autocar, în timpul unui mic popas, am simțit o muscă intrând, bâzâind. Apoi, nu i-am dat deloc importanță, până când am zărit-o chiar pe geamul din dreptul meu.

M-am uitat un pic la ea, părea destul de mică, mi-am amintit că am auzit-o când a intrat. Am vrut să încerc s-o ating, dar mi-a fost teamă să n-o sperii mai tare și... am început să mă gândesc: Oare cum se simte sărăcuța aici, închisă, printre atâția oameni? Oare cum se va simți când va ieși din nou afară, după cine știe cât timp, în cine știe ce localitate, unde nu va cunoaște pe nimeni? Oare cum se va descurca fără familia ei? Va găsi ea alte muște cu care să se împrietenească și să poată trăi împreună? Oare unde a fost casa ei? Oare unde va fi...? Oh, dar dacă va muri?

După toate aceste întrebări, mi-am dat ochii peste cap, gândindu-mă că exagerez, numai la viața unei muște nu m-am mai gândit până acum!

În secunda următoare, mi-am dat seama că acestea sunt sentimentele mele adevărate, mie mereu mi-a părut de animale, așa că m-am rugat scurt lui Dumnezeu să o apere și să-i fie bine. Apoi...m-am gândit la mine și la noi, oamenii, în general.

De multe ori, plecăm de acasă, în necunoscut, departe de cei dragi, fără a fi pregătiți pentru ceea ce va urma. Intrăm pe o ușă care ne tentează (cum a intrat și musca pe ușa autocarului) și nu știm, de fapt, unde vom ajunge. Abia apoi, descoperim dacă alegerea a fost bună sau, din contră, am fost ispitiți.

Pentru a evita „ușile” nepotrivite, să luăm aminte la sfatul părintelui Iosif Vatopedinul: „Dacă le vei lăsa pe toate cu credință în seama purtării de grijă dumnezeiești, nu vei cădea în ispită”.

Așadar, după trăirea acestei întâmplări, mă rog ca bunul Dumnezeu să ne ferească de ispite (pe noi, pe muște și pe toate ființele Sale), să ne dăruiască tuturor uși deschise spre lumină, iar nouă, oriunde vom ajunge, să ne trimită oameni alături de care să ne putem mântui! Amin.

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ilustrație realizată de Ioana-Adina Manole

Rugăciunea - modalitate de încălzire a sufletului!

Dragi prieteni, iată că, prin marea milostivire a bunului Dumnezeu, am ajuns și în a doua lună de toamnă, cea a lui brumărel, cum mai este cunoscută luna octombrie, o lună ce ne apropie cu pași mici, dar siguri de postul Nașterii Domnului, dar și una în care o cinștim pe Sfânta Cuvioasă Parascheva, ocrotitoarea Moldovei și a orașului nostru, fiind mai cu seamă și o perioadă în care natura și, mai ales, vremea capătă o cu totul altă față, iar frigul, în special cel din sufletele noastre, pune stăpânire pe noi. Dar, cum ne putem apăra de acesta?

Dacă ne referim la modalitățile lumești, vom pune mai multe haine pe noi, vom da drumul la centrale și vom ieși mai puțin din case, dar ce ne facem cu frigul din inimă? Există și pentru acesta o soluție și aceea este rugăciunea, cea sinceră și curată izvorâtă dintr-o carte sau din „inima înfrântă și smerită pe care Dumnezeu nu o va urgisi”, cum se spune și în Psalmul 50, pe care îl rostim la biserică și oriunde. Dar, pentru a ne redobândi și a ne redescoperi căldura din suflet, trebuie să intensificăm rugăciunea, deoarece doar aceasta ne aduce o stare de bine, de liniște, de optimism și, cel mai important, ne apropie de Dumnezeu.

Însă, cum putem practica rugăciunea într-o lume în care răul, panica și frica sunt din ce în ce mai promovate? Simplu, să ne detașăm de toate lucrurile nocive pentru suflet și minte, să ne oprim din toată nebunia și tumultul acestei vieți, admirând o floare, privind cerul, ascultând foșnetul frunzelor bătute de vânt și acordându-ne nouă mai multă importanță. Nu în sensul egocentric, ci în sens spiritual, pentru că, da, iubiților, Dumnezeu este prezent în toată creația Sa și, deși nu ne dăm seama, făcând toate cele enumerate mai sus, noi putem practica rugăciunea în fiecare zi. Trebuie doar să ne deschidem inima și să încălzim și „casa sufletului nostru”, fiindcă doar așa vom simți efectul terapeutic al rugăciunii și, în timp, vom ajunge să nu ne mai intereseze de lumea materială în care ne scăldăm, ci vom ajunge să ne reconsiderăm poziția, atât în viața noastră creștină, cât și în ceea ce privește drumul spre mântuire, ce deseori se aseamănă cu o cursă la care toți luăm startul, însă puțini ajung și la linia de „finish”.

În încheiere, nădăjduiesc că fiecare dintre noi e conștient că doar rugăciunea însoțită de fapta bună și atitudinea creștină corectă ne vor salva și mi-ar plăcea să cred că, de acum încolo, acesta va reprezenta un mod de viață și un mod care va dezgheța cugetele și mădularele noastre și vom porni pe drumul netezit și luminos, acolo unde Tatăl nostru, ca pe niște fii risipitori, ne așteaptă cu brațele deschise pline de căldură și dragoste!

Pace și bucurie sfântă!

Gabriel Luca, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Cere Împărăția lui Dumnezeu, căci restul vine de la sine

Două sunt chipurile rugăciunii: unul al slavosloviei, cu smerenia minții, iar al doilea, al cererii. Rugându-te, nu veni îndată spre cerere, căci îți părăști voirea ta, dovedești că te rogi silit.

Începând dar rugăciunea, părește-te pe tine însuși și ale tale nevoi. Lasă pământul și te înalță spre Ceruri. Și când te rogi, nu rătăci mintea încoace și colo, ci recunoaște-ți micimea și slăbiciunea ta și îngustimea ta de pricepere. „Că Tu ne-ai zidit pe noi, și nu noi. Tu ești Dumnezeu nostru”. Zi că tu ești un om păcătos. Deși nu te simți, totuși trebuie să zici aceasta: „Vezi, nimenea nu este fără de păcat, fără numai Dumnezeu”. Pentru aceasta zice Apostolul: „Nimic nu știu în mine rău”. Dar aceasta nu-mi dă dreptul să mă cred drept. Căci Proorocul David zice: „Greșelile cine le va pricepe?” și iarăși Apostolul zice: „Când toate le vei face, zi: Slugi netrebnice suntem, căci cele ce am fost datori de făcut am făcut”. Și iarăși socotește-te că trebuie cu smerenie multă să-l crezi pe altul a fi mai de cinste decât tine. Căci nu știi pe care-l iubește Dumnezeu mai mult.

Domnul te-a zidit și se îngrijește de a ta mântuire și știe pentru fiecare dacă îi este de folos să fie sănătos, ori bolnav, ori bogat, ori sărac. Ci, tu cere Împărăția lui Dumnezeu, căci restul vin de la sine. Și când ceri ceva, stăruie mult și nu te descuraja.

Că cine din voi are prieten și va merge la miezul nopții la el și îi va zice: „Prietene, dă-mi împrumut trei pâini, că mi-a venit un prieten din depărtare și nu am ce să-i pun dinainte”. Și acela va răspunde: „Nu-mi face osteneală, căci e târziu, m-am culcat cu copiii și-i noapte, nu pot să-ți dau”. Și dacă pentru prietenie nu-i va da lui, apoi măcar pentru stăruință îi va da lui. Pildă ne dă Domnul ca să fim tari în credință și stăruitori.

Să nu zici că „păcătos sunt și nu mă aude Dumnezeu”. Îndrăznește, după rugăciune, măcar oricât timp lung ar trece, nu dispera, ci așteaptă, că Dumnezeu îți va da cererea. Și să ceri mereu lucrând binele. Căci, de slăbește rugăciunea și

peste tinereți se toarnă băutura, s-a pierdut curăția și s-a prefăcut omul. Că, dacă omul se dă pradă poftelor, Dumnezeu nu-i ajută.

De stai cu nepăsare la rugăciune, fugi de îndată de acel loc, ca nu cumva să primești urgia și pedeapsa lui Dumnezeu, în loc de plată. Că zice Domnul: „Tot cel ce va cere va lua, cel ce caută va afla și celui ce bate i se va deschide” (Matei 7, 7). Căci, ce altceva voiești să capeți decât mântuirea ta?

Învață-te a răbda. Vezi pe Avraam cum l-au chemat din pământul asirienilor și i-a făgăduit Palestinei: „Ție-ți voi da pământul acesta și seminției tale...pe care o voi înmulți ca stelele cerului” (Facerea 15, 18). Și el n-a cârtit, că ajunsese bătrân și nu i se împlinise făgăduința de fiu și de înmulțirea seminției sale. Ci a rămas mereu tare în credința sa. Că nevasta îmbătrânea, iar cu credința întinerea. Dumnezeu toate le face și le preface precum voiește. Când în Avraam murea firea de bătrânețe, a înviat făgăduința lui Dumnezeu. Urmează credinței lui Avraam. Dar noi un an ne rugăm și apoi ne depărtăm. Doi ani postim, apoi încetăm. Deci să nu slăbim, căci Cel ce S-a făgăduit lui Avraam și nouă ni S-a făgăduit: „Veniți către Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi” (Matei 9, 28). El deci ne făgăduiește milă. Pentru tine a venit pe pământ și tu nu-L crezi pe El pe cuvânt?

Noi ne sfim să ridicăm jugul Lui și prin ușa cea strâmtă să intrăm. Preferăm marea păcatelor.

Tu, când ai cerut, nu ai avut credință sau n-ai cerut ceea ce era de folos sufletului tău sau n-ai stăruit. Că scris este: „Că întru răbdarea voastră veți dobândi sufletele voastre și Cel ce va răbda până la sfârșit, acela se va mântui” (Matei 24, 13).

Vei zice însă: știe Dumnezeu inima celor ce se roagă. Că n-are Dumnezeu nevoie de cererea noastră. Că bun fiind, plouă peste cei drepți și peste cei nedrepți... Dar Împărăția lui Dumnezeu fără fapte și stăruință nu o vei lua. Căci trebuie mai întâi să dorești cele ce vrei să iei și să ceri cu credință, cu răbdare și cu osteneală. Că tot lucrul câștigat cu osteneală îl păstrezi cu atenție, să nu-l pierzi, că știi cât de mult ai ostenit pentru el. Solomon ce a folosit dacă a luat darul în dar, fără osteneală? L-a pierdut! Deci, nu te împuțina când nu iei degrabă cererea ta. Că dacă cel ce a luat talantul și l-a îngropat întreg s-a osândit numai pentru că nu l-a neguțătorit, apoi cel ce l-a pierdut nu se va osândi?

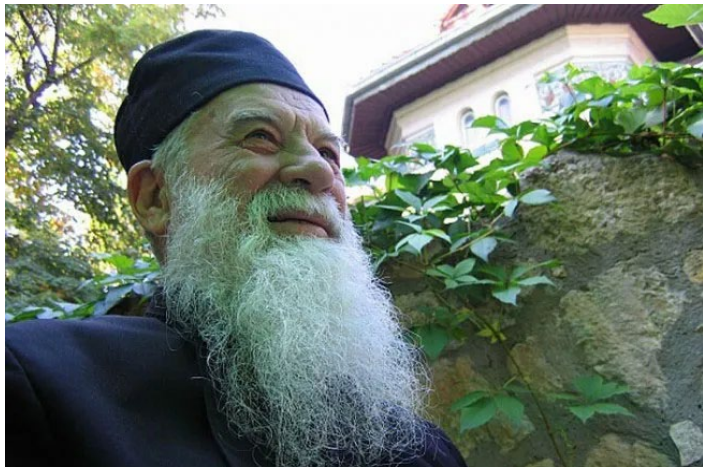
Dumnezeu face tot ce știe că ne este de folos. Numai noi să cerem cu stăruință. Vezi pilda cu văduva și judecătorul cel nedrept, care pentru stăruința ei s-a împlânzit? Așa și noi să stăruim mereu. Amin.

Sursa: Arhimandrit Ioanichie Bălan – „Patericul românesc”, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 578-579

Rugăciunea are atâta putere încât poate schimba voința neschimbabilă a lui Dumnezeu

Nu-mi plac definițiile, dar despre rugăciune trebuie să spun că este fără îndoială o lucrare pornind de la Dumnezeu și care se întoarce la Dumnezeu. Duhul rugăciunii este un dar pe care Duhul Sfânt îl pune în fiecare dintre noi, mai mult sau mai puțin.

Noi îl facem mai activ sau mai puțin activ. Și în același timp rugăciunea rupe o barieră care se pune între noi și Dumnezeu.

Minunea cea mare este să-L cunoaștem pe Dumnezeu. Dacă-L chemăm cu toată puterea, Dumnezeu ni Se revelează, ni Se face cunoscut. Căutați în adâncul inimii voastre și-L veți găsi acolo pe Dumnezeu.

Strigați din toată inima și Dumnezeu vă va răspunde și minuni se vor face în sufletul vostru și duhul vostru se va limpezi, ochiul se va deschide și veți vedea adevărul dumnezeiesc, care este singurul mântuitor. Rugăciunea are atâta putere încât poate schimba voința neschimbabilă a lui Dumnezeu.

Rugăciunea poate aduce sănătate trupească și sufletească pentru cel care se roagă, înmoaie inimile în familiile care sunt înrăite, întoarce de la păcat pe cel care săvârșește păcatul. Am stat în închisoare cu mulți oameni, cu ierarhi, cu preoți buni, cu călugări și am înțeles că rugăciunea este strădanie, foarte mare strădanie. În momentul când te așezi la rugăciune, diavolul te atacă și după primele cuvinte, după primele scurte rugăciuni pe care le faci, îți pune în minte tot felul de gânduri neimportante, lumești.

Până și curiozitatea de a ști cât e ceasul lucrează în mintea ta sau curiozitatea de a ști dacă afară e soare sau nor. Toate acestea lucrează ca niște acțiuni nevinovate, dar ele strică glasul rugăciunii din inima noastră. Părintele Porfirie spune că aceste gânduri care ne vin în minte în timpul rugăciunii sunt ca niște avioane.

Întâi le auzi departe, foarte încet, ca pe un zgomot fără insistență puternică, apoi

zgomotul crește, și crește, și crește, și când ajung deasupra capului tău te copleșesc cu vuietul lor și apoi trec mai departe.

Dar dacă intri în conversație cu aceste gânduri, ele fac din inima ta aeroport.

Mă întrebă unii credincioși cum să facă să lupte împotriva gândurilor care le vin în minte când se roagă. Primul lucru este să nu le dai atenție. Adică să le lași să treacă peste capul tău.

Al doilea lucru este să chemi ajutorul lui Dumnezeu și al îngerului păzitor. Și al treilea lucru este să nu deschizi inima ta pentru o conversație cu gândurile rele.

Fiindcă demonul e mai puternic decât noi. Diavolul turbează atunci când cineva se roagă. Așa se explică de ce suntem atât de atacați când ne rugăm.

E o armată de demoni care ne aduc toate gândurile acestea josnice. Dacă inima ta este pătrunsă cu adevărat de Duhul Sfânt, dacă rugăciunea ta îți contopește întreaga inimă și sufletul, atunci nu mai trebuie să spui multe rugăciuni, ci doar: „Doamne, nu mă lăsa!” sau „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!”, care e cea mai puternică rugăciune.

Numele lui Iisus este dulce la rostit, izgonește demonii și aduce îngerii înapoi, iar în inimă și în minte aduce blândețea purtării față de ceilalți.

Dar dacă nu ai ajuns acolo, urmează regula rugăciunii din cartea de rugăciuni, deoarece chemând Numele lui Dumnezeu prin toate rugăciunile care se fac, chemi pe Hristos, pe Maica Domnului, pe Duhul Sfânt, pe Sfânta Treime, pe Dumnezeu Tatăl, pe Sfinți, pe toți Mucenicii, iar inima ta intră în vibrație lăuntrică cu toți acești sfinți.

Câteodată vin aici, la biserică și nu este nimeni înăuntru. Este liniște. Intru și în clipa în care am intrat pe ușă, am impresia că toți Sfinții au fața către mine, și-au întors privirea către mine. Simt că nu sunt singur. Mă simt înconjurat de niște puteri duhovnicești.

Și de multe ori aud pași mergând prin biserică... Nu văd nimic, dar se aud pași ușori. Se aude o mișcare. Sigur, o să ziceți: „Bine, dar biserica e veche și trosnește”. Poate că trosnește biserica, dar poate că Dumnezeu îmi dă de știre că sunt împreună cu sfinții, că mă rog cu ei sau ei se roagă împreună cu mine.

Dumnezeu îmi dă de știre. Și știi că în clipa aceea, într-adevăr, nu sunt singur aici și dacă este noapte, oricât de târziu, nu-mi este frică.

Nu simt urâtul, ci numai un fel de bucurie care nu-mi aparține, care este străină de mine, nu iese din inima mea, ci-mi vine din altă parte.

Sursa: Părintele Gheorge Calciu – „Cuvinte vii”, Editura Bonifaciu, 2009, pp. 24-26

Vă rog, mai ușor cu ecranele

Ca să vă spun ceva care va supăra pe mulți. Ecranul e un surogat de întâlnire, formă lipsită de substanță, chip fără fire, reconstituire iluzorie a persoanei ca personaj. E spectacolul de lumini și pixeli care nu va putea înlocui niciodată îmbrățișarea mamei.

Știu, e inevitabil, e ubicuu. Nu e. Dumnezeu e ubicuu. El e pretutindeni. El e sine qua non.

Sărutul, atingerea, iubirea, lacrima, șoapta, zâmbetul, picătura de cer izvorâtă în ochii celui drag, nu trec prin sticlă.

Nu se întrupează în pixeli. E un fake uriaș, asemănător, insesizabil. Dar un fake. Nu putem renunța total la ecran.

Dar putem limita accesul copiilor noștri și al nostru la el.

Putem ieși în natură, putem inspira mireasma de tămâie a unei Biserici, putem săruta un sfânt în cer, cinstind o icoană a lui, putem gusta pe Dumnezeu întreg în Euharistie. Putem face câteva metanii ca sport al sufletului prăbușit în iubirea lui Dumnezeu și înviat în noul eon.

Putem îmbrățișa pe cei din jurul nostru. Putem privi în zare, la orizont, acolo unde zace frumusețea ascunsă a lumii. Putem sprijini o bătrânică pe scări și simți umilința iubitoare a strămoșilor. Putem dărui unui copil un cornuleț și vedea bucuria pură, țâșnind din izvorul inimii lui.

Putem fugi într-o pădure, unde vom sărbători viața, prin liturghia găzelor și păsărilor. Putem tăcea lângă mormintele bunicilor și asculta respirația sufletelor lor în frunzele copacilor. Putem să ne rugăm dintr-o cârticică veche și inima noastră să zboare dincolo de lanțurile imaginației vizuale.

Putem.

Vă rog, mai ușor cu ecranele.

Autor: Preot Ioan Istrati

Strofe pentru suflet

Maica Domnului – scara îndurării, scara milei și-a iertării

Maica Domnului Hristos
 Scară cerească a fost,
 Scară tainică gândită,
 Lui Iacov descoperită.

Scară vie, minunată,
 Scara Domnului Preaînaltă,
 Scara cea înțelegătoare,
 Scara veșnicului Soare.

La cinste și slavă mare,
 La slavă nemuritoare,
 Tu ești scara Luminii,
 Scara Tainelor Treimii.

Tu ești scara mântuirii,
 Care scapi de la piele
 Pe cei care au greșit
 Și nu s-au pocăit.

Și pe acei ce te preaslăvesc,
 De păcate se căiesc
 Și păcatul părăsesc.
 Tu ești scara preaînaltă,

Pe pământ întemeiată
 Și pe ceruri rezemată,
 Care pe pământ te-ai pus
 Și la ceruri ai ajuns.

Pe pământ te-ai sprijinit
 Și cu cerul te-ai unit,
 Tu ești scara mântuirii

Cu treptele fericirii.

Tu ești scară înfricoșată
 Pe văzduhuri rezemată,
 De îngeri înconjurată,
 Care suie și coboară

Pe tine ca pe o scară
 Spre a veni în ajutor
 Oamenilor care mor,
 Ce spre tine au nădejde
 Și te cheamă la primejdii,
 Căci ești scară de folos
 Pentru fiii lui Hristos.

Tu ești scara îndurării,
 Scara milei și-a iertării
 Pe care S-a pogorât
 Dumnezeu Cel Preasfânt.

Pre noi El ne-a mântuit,
 De munci pe noi ne-a ferit,
 Sufletul ne-a mângâiat
 Și Domnului ne-a redat.

De la iad ne-a ridicat
 Și la cer ne-a înălțat,
 Ca să fim noi de folos
 Domnului Iisus Hristos.

Autor: Arhimandrit Ilie Cleopa

Credința pentru copiii de toate vârstele

Moneda cea veche

Un tânăr s-a trezit într-o dimineață și a mers să-și verifice buzunarele pantalonilor. Fusese dat afară din serviciu din cauza unei neputințe... Tot ce a găsit a fost câțiva bănuți. El a hotărât să-i folosească pentru a-și cumpăra ceva de mâncare...și apoi ce va vrea Dumnezeu. Era prea mândru pentru a merge la cerșit, considera că doar oamenii slabi fac asta. Mai bine murea, decât să întindă mâna.

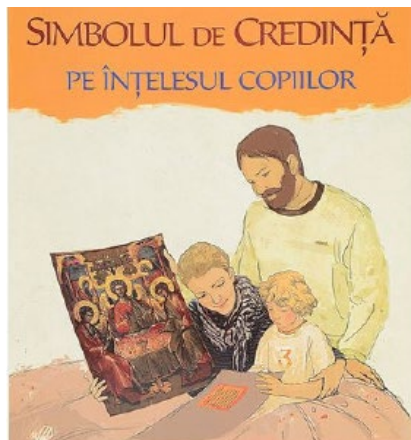
Era trist și dezamăgit pentru că nu-și putea găsi niciun loc de muncă și nimeni nu era dispus să-l ajute. A mers la magazin, și-a cumpărat ceva de mâncare și s-a așezat într-un parc, pe o bancă. În timp ce încerca să desfacă punga cu alimente, a văzut cum un bătrânel cu barba albă, îmbrăcat cuviincios vine în direcția lui. În spatele acestuia mai erau doi copilași. În momentul în care a ajuns în fața lui, bătrânelul i-a cerut o bucată de pâine; cu lacrimi în ochi, a spus că nici el și nici copiii nu mai mâncaseră de aproape o săptămână.

Tânărul s-a uitat cu milă la el. Erau atât de slabi încât le puteai vedea oasele. Foarte emoționat de felul în care arătau, acestuia i s-a făcut milă și le-a dat toată mâncarea. În acel moment, bătrânelul și-a făcut o cruce, a spus câteva cuvinte ce sunau a fi o rugă și apoi i-a dat o monedă foarte veche. Bărbatul s-a uitat la ei și i-a spus bătrânelului:

„Cred că voi aveți nevoie de rugăciune mai mult decât am eu”. Fără niciun ban în buzunar, fără un loc de muncă și fără mâncare, tânărul a mers sub un pod să se odihnească. În timp ce era pe cale să adoarmă, un ziar vechi a ajuns lângă el. L-a ridicat și a văzut un anunț: un om cumpăra monede vechi. A rupt anunțul din ziar și a plecat în căutarea adresei. Ajungând la destinație, a arătat moneda colecționarului. Acesta a rămas fără cuvinte.

El a mers în spatele tejghelei, a scos o carte mare și i-a arătat tânărului o fotografie. În acea poză era aceeași monedă pe care tânărul o primise - aceasta valora trei milioane de dolari.

Tânărul a vândut moneda...și a plecat în căutarea omului bătrân și a copiilor săi.

Însă, prin parc nu mai era nici urmă de ei.

Pe bancă, însă, era un bilețel: „Ne-ai dat tot ce ai avut...și noi vrem să te răsplătim cu această monedă. Să nu îți pierzi niciodată credința.”

Cine este drept înaintea lui Dumnezeu?

Demult, un om l-a întrebat pe un bătrân călugăr:

- Părinte, cine-i drept înaintea lui Dumnezeu? Am auzit povestindu-se despre o mare minune: un om care putea să zboare, să se înalțe singur în văzduh. Este acesta semn că-i drept înaintea lui Dumnezeu, asemenea sfinților?

- Nu, fiule, nici vorbă!

- Dar am auzit povestindu-se și despre un om ce putea să meargă pe apă. Este acesta drept înaintea Lui Dumnezeu?

- Nici acesta!

- Dar atunci, cine este drept?

- Este cel ce-și duce viața liniștit, în credință și în frică de Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca noi să zburăm, atunci ne-ar fi dat aripi. Rostul nostru este de a fi buni creștini. Pentru a fi sfânt nu trebuie să te înalți în văzduh cu trupul; doar sufletul să ți se înalțe spre cer prin rugăciuni și fapte bune. Nici nu trebuie să mergi pe ape; dar sufletul tău să rămână mereu deasupra păcatelor și să nu se afunde în ele. Doar așa, cu un suflet curat poți avea o viață curată. Doar așa te poți chema bun creștin și poți spera în mântuire. Cel cu inima curată se va cunoaște, astfel, după viața sa liniștită și după traiul cumpătat. Acela este om drept și înaintea oamenilor, și înaintea lui Dumnezeu.

Sursa: Dionis Popa - „Lumea credinței pentru copii”, anul I, nr. 2

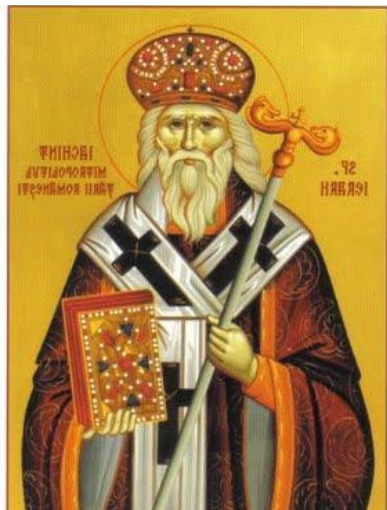
Sfântul Ierarh Iachint, Mitropolitul Țării Românești

Vicina a fost un oraș important în secolele XIII-XIV, așezat în regiunile de nord ale Dobrogei, cel mai probabil pe o insulă din fața așezării actuale Isaccea (odinioară orașul Noviodunum). Scaunul mitropolitan de la Vicina a fost întemeiat înainte de secolul al XIII-lea, sub jurisdicție bizantină.

Perioada de la jumătatea secolului al XIV-lea, când Iachint devine mitropolit, este marcată de criza Imperiului Bizantin, care, slăbit de războaie interne, nu-și mai putea exercita protecția asupra cetății Vicina. Prin anii 1337-1338, Vicina fusese deja cucerită și prădată de tătari, pentru ca din 1352 să intre sub ocupație genoveză.

În acest context, este posibil ca mitropolitul Iachint să se fi retras la Curtea Domnească de la Argeș, sub domnitorii Basarab I (1310-1352) și Nicolae Alexandru (1352-1364). Alungând hoardele tătare ce organizau expediții de jaf în voievodat, domnitorul Țării Românești ajunsese să stăpânească teritoriile din sudul Moldovei, până la Chilia și Marea Neagră. Nu avem certitudine cu privire la data când Sfântul Iachint a fost nevoit să părăsească scaunul mitropolitan de la Vicina. Cert este că, în anul 1359, se afla în Țara Românească, la Curtea Domnească a lui Nicolae Alexandru Basarab, ca mitropolit al Ungrovlahiei.

Drept răspuns la stăruințele domnitorului român, în urma unei corespondențe a Cancelariei domnești cu Patriarhia Ecumenică, în mai 1359, un document patriarhal aprobă mutarea ierarhului Iachint, de la Vicina la Curtea de Argeș. Sinodul din Constantinopol, sub președinția patriarhului Calist, în timpul împăratului Ioan V. Paleologul, numea pe Iachint „păstor legiuit a toată Ungrovlahia cu rangul de mitropolit preacinstit, spre binecuvântarea și îndreptarea duhovnicească a domnitorului, copiilor lui și a întregii sale domnii”. Aportul ierarhului ortodox la recunoașterea scaunului vlădicesc, deja existent la Argeș, de către Patriarhia Ecumenică este deosebit de important, în contextul politic al vremii. Regele maghiar Ludovic cel Mare (1342-1382), cunoscut pentru prozelitismul său, exercita presiuni asupra voievodului român pentru acceptarea confesiunii catolice în Țara Românească.

Amintita corespondență cu Patriarhia Ecumenică dovedește rodnică misiune a mitropolitului Iachint pe lângă domnul Nicolae Alexandru, care îi cerea patriarhului Calist al Constantinopolului „numai pe el, nu pe altul, cu multe rugăminți, fiind foarte agreat de marele voievod”. Domnitorul însuși primea sfat de la patriarhul ecumenic, în scrisoarea din mai 1359, „să se păzească de adunările eretice și de dogmele din afară și străine credinței”. Ca arhipăstor al românilor dintre Dunăre și Carpați, Sfântul Iachint a organizat viața bisericească din Țara Românească, hirotonind preoți și construind biserici de mir pentru popor.

Ca prieten și ucenic al Sfântului Grigorie Palama, nu putea neglija monahismul românesc. De la Sfântul Munte Athos a adus pe Sfântul Nicodim de la Tismana, pentru a organiza mănăstirile românești după model athonit. Mănăstirea Cutlumuş din Sfântul Munte a fost gazdă a călugărilor valahi, care se întorceau în țară cu experiență duhovnicească athonită. Mănăstirile Tismana, „Sfântul Nicolae” - Domnesc din Curtea de Argeş sau Negru-Vodă din Câmpulung datorează buna organizare încă de la începuturi Sfântului Ierarh Iachint. Ca „exarh al plaiurilor”, mitropolitul purta de grijă românilor transilvăneni, cărora le hirotonea clerici și le trimitea misionari.

În ultimii ani din viață îl găsim la reședința mitropolitană de la Curtea Domnească a lui Vladislav I (1364-1377), cel de-al treilea voievod român în timpul căruia a păstorit. În anul 1370, Iachint trimitea patriarhului ecumenic Filotei o scrisoare prin care justifică absența de la ședințele Sinodului Patriarhal, nu din motive de rea-voință, ci din cauza bătrâneții.

Vârsta înaintată și sănătatea precară a mitropolitului Iachint l-au determinat pe domnul Vladislav I să-l oprească de la o așa lungă deplasare. În aceeași scrisoare, mitropolitul Ungrovlahiei se îngrijea de viitorul scaunului vlădicesc de la Argeş, cunoscându-și sfârșitul aproape. Astfel, cerea patriarhului ecumenic ca dicheofilaxul Daniil Critopol - juristul patriarhal trimis în Țara Românească să cerceteze activitatea bisericească - „să fie sfințit, dăruit și binecuvântat ca arhieru a toată Ungrovlahia”. În prima jumătate a anului 1372, mitropolitul Iachint s-a mutat la cele veșnice, fiind înmormântat în complexul mitropolitan de la Curtea de Argeş.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, reunit în ședința din 8 iulie 2008, a hotărât canonizarea celui dintâi Mitropolit al Țării Românești, Sfântul Ierarh Iachint de Vicina. La data de 26 octombrie 2008 a avut loc proclamarea solemnă a canonizării sale.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creștin ortodox - Octombrie 2023

1 D (†) Acoperământul Maicii Domnului; Sf. Ap. Anania; Cuv. Roman Melodul; † Cuv. Iosif și Chiriac de la Bisericiani

Duminica a XIX-a după Rusalii (Predica de pe munte - iubirea vrăjmașilor); Ap. II Corinteni XI, 31-33; XII, 1-9; Ev. Luca VI, 31-36; glas 8, voscr. 6

2 L Sf. Sfințit Mc. Ciprian; Sf. Mc. Justina

3 M Sf. Sfințit Mc. Dionisie Areopagitul; Sf. Mc. Teoctist

4 M Sf. Mc. Ierotei, Ep. Atenei; Sf. Mc. Domnina, Audact și Calistena

5 J Sf. Mc. Haritina și Mamelta; † Sf. Cuv. Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu

6 V † Sf. Ap. Toma; Sf. Mc. Erotiida

7 S Sf. M. Mc. Serghie și Vah; Sf. Sfințiți Mc. Iulian, Chesarie și Polihronie

8 D Cuv. Pelaghia și Taisia

Duminica a XX-a după Rusalii (Învierea fiului văduvei din Nain); Ap. Galateni I, 11-19; Ev. Luca VII, 11-16; glas 1, voscr. 7

9 L Sf. Ap. Iacob al lui Alfeu; Cuv. Andronic și Atanasia

10 M Sf. Mc. Evlampie și Evlampia, sora lui; Cuv. Vasian și Teofil Mărt.

11 M Sf. Ap. Filip, unul din cei 7 diaconi; Cuv. Teofan Mărt.; Sf. Mc. Zenaida și Filonila

12 J Sf. Mc. Prov, Tarah și Andronic; Sf. Cosma, Ep. Maiumei

13 V † Aducerea moaștelor Sf. Ap. Andrei la Iași; Sf. Mc. Carp, Papil, Agatodor și Agatonica

14 S † Sf. Cuv. Parascheva de la Iași; Sf. Mc. Nazarie, Ghervasie, Protasie și Silvan

15 D Sf. Sfințit Mc. Luchian; Sf. Savin și Vars, Ep.; Cuv. Eftimie cel Nou

Duminica a XXI-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic; Pilda semănătorului; Rugăciunea lui Iisus); Ap. Galateni II, 16-20; Tit III, 8-15; Ev. Luca VIII, 5-15; Ioan XVII, 1-13; glas 2, voscr. 8

16 L Sf. Mc. Longhin Sutașul; Sf. Mc. Leontie, Dometie și Terentie

17 M Sf. Prooroc Osea; Cuv. Mc. Andrei Criteanul

18 M † Sf. Ap. și Ev. Luca; Sf. Mc. Marin cel Bătrân; Cuv. Iulian

19 J Sf. Prooroc Ioil; Sf. Mc. Uar, Felix pr. și Eusebiu diac.; Cuv. Ioan de la Rila

20 V Sf. M. Mc. Artemie; Cuv. Matroana; Sf. Cuv. Gherasim din Chefalinia

21 S † Cuv. Mărt. Visarion, Sofronie și Sf. Mc. Oprea; Sf. Pr. Mărt. Ioan din Galeș și Moise Măcinic din Sibiel; Cuv. Ilarion cel Mare

22 D Sf. Ier., întocmai cu apostolii, Averchie; Sf. 7 tineri din Efes

Duminica a XXIII-a după Rusalii (Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor); Ap. Efeseni II, 4-10; Ev. Luca VIII, 26-39; glas 3, voscr. 9

23 L Sf. Ap. Iacob, ruda Domnului; Sf. Ignatie, Patr. Constantinopolului; Cuv. Petronie

24 M Sf. M. Mc. Areta; Sf. Mc. Sevastiana și Valentin

25 M Sf. Mc. Marcian și Martirie; Sf. Mc. Valerian; Sf. Tavita

26 J † Sf. Mare Mc. Dimitrie, izvorătorul de mir

27 V † Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor (ale cărui moaște sunt la Patriarhia Română); Sf. Mc. Nestor

28 S † Sf. Ier. Iachint, Mitropolitul Țării Românești; Sf. Mc. Terentie, soția sa Neonila și cei 7 fii; Sf. Ier. Firmilian, episcopul Cezareei Capadociei.

29 D Cuv. M. Mc. Anastasia Romana; Sf. Cuv. Avramie și Maria, nepoata sa

Duminica a XXIV-a după Rusalii (Învierea fiicei lui Iair); Ap. Efeseni II, 14-22; Ev. Luca VIII, 41-56; glas 4, voscr. 10

30 L Sf. Sfințit Mc. Zenovie, episcopul Ciliciei și Zenovia, sora sa; Sf. Ap. Cleopa

31 M Sf. Ap. Stahie, Amplie, Urban, Aristobul, Narcis și Apelie

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Lumea din inima mea	1
„Muscă mică, unde îți e casa?”	4
Rugăciunea - modalitate de încălzire a sufletului	5
Cere Împărăția lui Dumnezeu, căci restul vine de la sine	6
Rugăciunea are atâta putere încât poate schimba voința neschimbabilă a lui Dumnezeu	8
Vă rog, mai ușor cu ecranele	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Ierarh Iachint, Mitropolitul Țării Românești	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliuciniov

Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424